

живи — за да разказватъ за ужаситѣ на тоя бой, въ който и пѣвецътъ на свободата е намѣрилъ края на своя буренъ животъ. За послѣдния часъ отъ живота на Петйофи има много и твърдѣ противорѣчиви мълви. Отъ тѣзи мълви излиза наявѣ: че не се знае какъ е загинѣлъ той и че е погребенъ на бойното поле, въ общия гробъ —

Съ останкитѣ святи на други херои,
Загинѣли въ бой за свобода!

До скоро само единъ не е вѣрвалъ че Петйофи е загинѣлъ, и този единъ е — цѣлиятъ венгерски народъ! Легенди подиръ легенди разказва той за своя незабравимъ пѣвецъ-херой: ту че се скита бозна кѣдѣ немилъ-недрагъ по чужди краища, ту че въздиша въ подземеліята на сибирскитѣ рудници.

*
* *

Съ своята наивна вѣра, че хероя-пѣвецъ на свободата не е умрѣлъ, венгерскитѣ народъ потвърждава великата истина, тѣй вдъхновенно искавана отъ поета: „Тозъ който падне въ бой за свобода — той не умира!“... не умира въ онѣзи души и сърдца, които той е възвисилъ съ своя подвигъ. Омаята на поезия трепти надъ неговия кратъкъ и буренъ животъ, и тоя животъ-поезия се испрѣчва прѣдъ погледитѣ на венгерския народъ като собственъ неговъ символъ. Отъ висотата на която го е взелъ богъ, той извиква къмъ своя народъ: „Ако свѣтътъ би могълъ да се нарече шапка божия, то на тая шапка китката е — венгерскитѣ народъ!“ Въ своето патриотическо увлечение Петйофи би сторилъ по добръ да кажеме: „венгерскитѣ народъ е шапка божия!“ — и да остави мѣсто другиму да допълни тоя въскликъ съ истината, че на тая шапка китката е — Петйофи.

